

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.774 van 7 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 15 maart 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat L. BRACKE die loco advocaat S. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Uit de door de verwerende partij neergelegde nota blijken de volgende feiten:

1.1. Verzoekster huwde op 18 januari 2007 met een Belgisch onderdaan.

1.2. Verzoekster diende op 21 februari 2007 een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. Door de gemachtigde van de Minister werd op 15 maart 2007 een beslissing getroffen tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hiertegen diende verzoekster een verzoek tot herziening in.

1.4. Nadat verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2008 ingelicht werd nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetswijzigingen, diende zij op 19 maart 2008 onderhavig beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster aan de Raad te zeggen voor recht dat zijn wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om in de plaats van de gemachtigde van de Minister te stellen dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij naliel het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet, dat a fortiori geldt wanneer het administratief dossier niet wordt neergelegd, dienen bijgevolg de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Dit verhindert de Raad niet om in onderhavig beroep uitspraak te doen, aangezien zoals hierna zal blijken, de middelen enkel rechtsvragen betreffen (cfr. R.v.St., v.z.w. Inter Environnement Wallonie en cons., nr.127.990, 10 februari 2004) en de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift weergegeven feiten overeenstemmen met het gestelde in punt 1.

2.4. Verzoekster vraagt verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en kan derhalve niet ingaan op dit verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 21/02/2007 door M., L., (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.

Reden van de beslissing (2):

motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich brengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een "gezinscel" moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Overwegende dat de echtgenoot van betrokkene overleden is op 23.02.2007, kan de relatie niet meer gecontroleerd worden.

*motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980
 artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
 K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998."*

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Ze stelt dat verweerder niet kan gevolgd worden waar deze stelt dat ingevolge het overlijden van haar echtgenoot, de relatie niet meer gecontroleerd worden. Verzoekster beweert dat ook over de dood heen een minimum aan relatie objectief gecontroleerd kan worden. Zij is van mening dat dit aangetoond wordt door het feit dat er rechten bestaan als langstlevende echtgenoot “(o.a.vruchtgebruik in de gezinswoning, overlevingspensioen...)” en door het feit dat er tal van emotionele bindingen blijven bestaan, “bijv. bezoek aan de begraafplaats”. Verzoekster concludeert dat dergelijke relationele bindingen kunnen gecontroleerd worden door een bevraging.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.3. De voorwaarden voor het recht op vestiging waar verzoekster zich op beroept, zijn omschreven in (oud) artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt dat:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen {...}”.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van de Raad van State van 24 april 1995 waarin het begrip “gezamenlijke vestiging” nader toegelicht wordt en waarin gesteld wordt dat er een “minimum aan relatie” moet bestaan. Verzoekster stelt zelf onder het kopje “feiten” dat haar Belgische echtgenoot op 23 februari 2007, zijnde twee dagen na het indienen van de aanvraag tot vestiging, overleden is. De Raad kan tesamen met de verwerende partij niets anders dan vaststellen dat door het overlijden van verzoeksters echtgenoot op 23 februari 2007, deze relatie niet meer gecontroleerd kan worden.

3.4. Verzoeksters rechten als langstlevende echtgenoot vloeien voort uit haar verwantschap met haar overleden echtgenoot, maar tonen niet aan dat er een minimum aan relatie was tussen haar en echtgenoot. Ook de emotionele bindingen over de dood heen, kunnen het effectief bestaan van een minimum aan relatie niet aantonen. De gezamenlijke vestiging, zoals deze als voorwaarde is opgenomen in het kader van artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet, kan niet meer worden gecontroleerd. Aan de vereiste van gezamenlijke vestiging kan niet verzaakt worden door een situatie van overmacht die de grondslag voor erkenning van het vestigingsrecht wegneemt. Met haar betoog toont verzoekster geen schending van de motiveringsplicht aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 3, van de vreemdelingenwet en artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Verzoekster is van mening dat haar een recht op voortgezet verblijf moest worden toegekend omdat haar echtgenoot zelfstandige was en zij met hem heeft samengewoond.

3.6. De Raad wijst erop dat de ingeroepen reglementaire bepalingen geen uitstaans hebben met verzoeksters situatie, die de echtgenote was van een Belgische onderdaan en de vestiging aangevraagd heeft op grond van artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet. Het recht op voortgezet verblijf waar de artikelen waarvan de schending wordt ingeroepen, naar verwijzen, heeft betrekking op E.U.-onderdanen en hun familieleden, die reeds gevestigd zijn of waren in het Rijk. Ten overvloede kan er aan toegevoegd worden dat uiteraard de bepalingen inzake voortgezet verblijf niet van toepassing zijn op Belgen en hun familieleden, aangezien het verblijf van een Belgische onderdaan en zijn familieleden in België niet ter discussie komen te staan wanneer deze zijn beroepsbedrijvigheid stopzet. Verder stelde de vreemdelingenwet zoals ze van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, het verblijf van een familielid, dat de vestiging bekomen had in het Rijk op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, niet in vraag na het overlijden van de Belgische onderdaan.

Het tweede middel faalt naar recht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	rechter in vreemdelingenzaken, wnd. voorzitter,
----------------	--

dhr. F. TAMBORIJN,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.